

NOTA: Escrito lo anterior en el mes de Mayo del corriente año hemos podido desde entonces hasta la fecha confirmar plenamente todo lo que antecede con el hallazgo de nuevos ejemplares en los meses de Mayo, Junio, Septiembre y Octubre (en este último algo más abundantes) y procedentes no solo del Tibidabo, Vallvidrera y montes vecinos, sino también del turó de Moncada.

Barcelona, 4 Noviembre 1916.

De una fontada a Càn Garriga de Santa Ceclina

per

A. XIBERTA I RAIG

Responent a la crida que'l digne president de la «Institució» fa en el pròleg de la seva «Contribució a l'estudi de les Falgueres de Catalunya» i a les constants excitacions del benvolgut company En P. Font Quer, que tant ens ha ajudat en nostres treballs, ens havem decidit a publicar aquesta breu relació.

Des que per motiu de la nostra carrera, vam haver d'estudiar les plantes, i amb fins excursionístics recorriem part de la comarca de La Selva, que vam començar a estudiar la seva flora.

Ara darrerament, pensant fer com un resum de totes les nostres observacions, ens hem trobat que ens mancaven per explorar quelques recons encara totalment desconeguts per a nosaltres i, un dels que més sorpreses ens ha proporcionat és el Barranc de Càn Garriga, en el terme de Caldes de Malavella, vora mateix de l'Ermita de Santa Ceclina i al peu de les muntanyes que separen el pla de La Selva de la marina de Tossa.

Orientat de N. a S. i sobre terreny precàmbric, s'hi esmuny pel seu fons una petita riera que forma més tard la de Vidreres, vorejada de Verns per tota aquesta part sota el Puigvert. En mig de típiques Vernedes, la vegetació que creix pel seu fons i marges de la vora dreta de dit torrent, ofereix un aspecte desconegut en aquells vorals per tant com és exòtica i ufanosa.

Però, el que més ens cridà l'atenció, fou la abundància de Falgueres en un espai de no gaires metres quadrats, al fons mateix del torrent, sobre tot una mica més amunt de la Font del Ferro; qualques d'elles eren noves per a nosaltres i no s'havien trobat encara a La Selva. Aquestes són: la *Osmunda regalis* L., tan rara a Catalunya, i el *Blechnum spicant* L., que fôra una cita que'l refereix al Camí del Salt de Gualba, totes les altres el posen exclusivament en el Pirineu. Certament que aquesta barrancada, l'altitud de la qual no serà major de 300 metres, ben pròxima a la mar, per altra banda, mostra en el fons, tot un aspecte de muntanya. Els Verns, els Castanyers, els Tells i certes Coníferes allí plantades i exòtiques en la localitat, ho diuen també ben clar; sense dades meteorològiques, ens ho confirmen, la frescor que s'hi disfruta a l'istiu i les atapaïdes boires que tant hi sovintegen ja passats els dies xafogosos.

La vegetació pteridofita susdita, és composta per les següents espècies:

- Adiantum capillus - Veneris* L.
- Asplenium Adiantum-nigrum* L.
- Asplenium Trichomanes* L.
- Athyrium filix femina* (L.) Roth.
- Blechnum spicant* L.
- Dryopteris filix mas* (L.) Schott.
- Osmunda regalis* L.
- Polypodium vulgare* L.
- Pteridium aquilinum* (L.) Kuhn.
- Polystichum aculeatum* (L.) Schott.

El *Blechnum spicant* L., és molt escàs i no surt del fons del torrent; la *Osmunda regalis* L., segueix un xic més amunt cap a Mas Llop, però també desapareix ben prompte i, l'*Adiantum capillus Veneris*, és troba abans d'arribar a la Font, sense barrejar-se amb les altres Falgueres.

Girona, octubre de 1916.